

Pelerinul

Noiembrie
2008
Anul 1
Numărul 3

Periodic de informare și educație creștin-ortodoxă editat de
Cercul studenților "Acasă cu tinerii creștini"

8 pagini

Cugetări și citate despre Iisus Hristos

- Hristos S-a întrupat pentru o operă universală, reintegrând și aducând toate lucrurile în Sine. (**Sfântul Irineu**)
- (Prin Hristos) ... tot pamântul a fost eliberat din întunericul amăgirii. (**Sfântul Ioan Gura de Aur**)
- Iisus Hristos ne sugerează că El este centrul infinit al relațiilor interpersonale, care eliberează omul de sub domnia determinismului și individualismului lumii acesteia, de orice panteism, pentru a-l înălța și introduce în sfera de viață a comuniunii lui Dumnezeu în Treime. (**pr. Dumitru Popescu**)
- Dumnezeu S-a făcut purtător de trup, pentru ca omul să poată deveni purtător de duh. (**Sfântul Atanasie cel Mare**)
- Fiți însetați de Hristos și El vă va împlini cu dragostea Sa. (**Sfântul Isaac Sirul**)
- Un singur Cuvânt a spus Tatăl și anume pe Fiul Său și pe Acesta-L spune mereu în tăcerea veșnică. Și Cuvântul acesta trebuie ascultat în tăcerea sufletului. (**Sfântul Ioan al Crucii**)
- Precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia. (**Sfânta Scriptură**) **I Cor. 15,22**
- Cine nu e cu Mine, e împotriva Mea. (**Sfânta Scriptură**) **Mt. 12,30**
- Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. (**Sfânta Scriptură**) **Io. 14,16**

- Hristos, Taina lui Dumnezeu. (...) În El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. (**Sfânta Scriptură**) **Col. 2,9**
- Acesta e Omul ! (**Sfânta Scriptură**) **Io. 19,5**

Din cuprins:

❖ Cugetări și citate despre Iisus Hristos – pag. 1	❖ Evanghelia zilei – pag. 5
❖ Sfinții prăznuiți – pag. 2	❖ Viața în parohie – pag. 6
❖ Îndreptar de viață creștină – pag. 3	❖ Plante din grădina Domnului – pag. 7
❖ Mărgăritare pentru suflet – pag. 3	❖ Locuri binecuvântate – pag. 7
❖ Din învățăturile Sfinților Părinți – pag. 4	❖ Pagina micului creștin – pag. 8

SFINȚII PRĂZNUIȚI

Sfântul Apostol Andrei – 30 noiembrie

"Am aflat pe Mesia, Care se tălmăcește Hristos" (Ioan 1- 41)

Acesta a fost din Betsaida, orașel pe malul lacului Ghenizaret, fiul lui Iona, din Galileea, și fratele lui Petru, primul dintre ucenicii Domnului Hristos. Înainte de a fi Apostol al Domnului, Sfântul Andrei a fost ucenic al Sfântului Ioan Botezătorul. Dar, dacă a auzit, a doua zi după Botezul lui Iisus în Iordan, pe dascălul său Ioan, arătând cu degetul către Iisus și zicând: "Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii" (Ioan, 1, 29), Sfântul Andrei, lăsându-l pe Ioan, a urmat lui Hristos, zicând fratelui său Petru: "Am găsit pe Mesia, care se tâlcuiește Hristos" (Ioan, 1, 41). Și astfel, l-a tras și pe Petru spre dragostea lui Hristos. Drept aceea, Sfântului Andrei i se mai spune și Apostolul cel dintâi chemat al Domnului. Și se află în Scriptură și alte multe învățături despre dânsul.

Din zilele acelea, ca și ceilalți Apostoli, Sfântul Andrei a urmat Mântuitorului, însoțindu-l pe drumurile Țării Sfinte, adăpându-se din izvorul nesecat al dumnezeieștilor descoperiri pe care le aducea Mântuitorul. A fost martor faptelor minunate săvârșite de Domnul, s-a împărtășit din cuvântul dumnezeiesc, dătător de viață, al credinței celei noi întemeiată de Hristos, și, mai presus de toate, a văzut Patimile Domnului, a plâns moartea Lui pentru noi și s-a întărit în credință, în ziua Învierii.

La rândul ei, Tradiția Bisericii ne spune că, după Înălțarea Domnului la cer și după Cincizecime, Apostolii au tras la sorți și au mers în toată lumea, pentru propovăduire. Atunci, acestui întâi chemat, i-a căzut sorțul să meargă în Bitinia, Bizantia, Tracia și Macedonia, cu ținuturile din jurul Mării Negre, până la Dunăre și Scitia (adică Dobrogea noastră) și până în Crimeia. Însă, a umblat în aceste locuri nu în grabă, ci, în fiecare, zăbovind și răbdând multe împotriviri și nevoi, pe toate biruindu-le cu

ajutorul lui Hristos. S-a întors la urmă din nou în Bizantia, hirotonind acolo episcop pe Stahie și, străbătând celelalte țări, a ajuns la ținutul Peloponezului, unde pe mulți i-a tras de la idoli la Hristos. Tot din Tradiție, mai știm că Sfântul Andrei a avut și un sfârșit de mucenic, fiind răstignit, la Patras, lângă Corint, cu capul în jos, pe o cruce în forma de X, căreia i s-a spus "Crucea Sfântului Andrei". Dumnezeu nostru slavă!

Crucea Sf. Andrei a ajuns, în circulație, semnul de atenționare de eventuale pericole pentru toate popoarele. Acest semn sub formă de X e în vremurile noastre mai actual decât oricând în istorie: ATENȚIE LA PERICOLE! În pericol este ființa umană, organizarea societății și a popoarelor, în pericol este întreaga planetă, iar salvarea lumii este Crucea, este jertfa pentru aproapele, este iubirea și smerenia, este primirea Harului Sfânt adus de Iisus prin Sf. Taine, e IISUS HRISTOS, SALVATORUL ÎNTREGII LUMI.

Rugăciunea Sf. Andrei, cel întâi chemat

Doamne Dumnezeul nostru, Tu, Cel ce ai zis și s-a făcut făptura, nu întoarce dumnezeiasca Ta față de la noi cei păcătoși, ca să nu vină asupra-ne mânia cea groaznică și înfricoșătoare a durerilor, care este rodul păcatelor noastre pe care în toată ziua cu nesocotință în chip nenumărat le săvârșim. Noi suntem păcătoși și pătimiși, netrebnici și plini de răutate, iar Tu ești izvorul vieții și al milostivirii; nu ne lăsa, Doamne; nu trece rugăciunea noastră a păcătoșilor, nici nu răsplăți nouă după nelegiuirile noastre, ci, pentru că nu suntem vrednici a câștiga prin sânguința cea de toate zilele milostivirea Ta, dăruiește-ne-o Tu, Doamne, ca un preamilostiv. Pentru rugăciunile apostolului Tău Andrei, dăruiește-ne nouă sănătate și viață ferită de toată răutatea. Pentru pomenirea lui cea de azi ne întărește cu darul Tău cel stăpânitor, ca din adâncul inimilor noastre, cu bucurie să laudăm prăznuirea lui, și să slăvim preasfânt Numele Tău, în vecii vecilor. Amin.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Sfântul Andrei, apostolul românilor

Lumânarea

De ce aprindem lumânări la slujbe sau când facem rugăciuni?

Lumânarea nu poate lipsi de la nici o slujbă sau rugăciune, ea ne însoțește totdeauna când ne întâlnim în vreun fel anume cu Dumnezeu. Să ne amintim numai pilda celor zece fecioare care așteptau pe Mirele Hristos cu candelă aprinsă (Matei 25, 1-8), pe creștinii din Troia, adunați în jurul Sfântului Pavel într-o camera de sus "unde erau multe lumini" (Fapte 20,8); "și cele șapte sfeșnice de aur care înconjurau pe Fiul Omului în Liturgia cerească (Apocalipsa 1, 12-20). Când cineva se botează, cunună, împărtășește, moare, se roagă acasă la el sau în biserică, merge la Sfântul Altar cu prescură, cu pomelnic și cu lumânări. Atunci când se adresează lui Dumnezeu sau este în fața Lui, omul credincios aprinde lumânări.

Lumânarea simbolizează jertfa de sine, transfigurarea, transformarea în lumină prin ardere de sine, ceea ce reprezintă calea împlinirii noastre și a desăvârșirii. Ca și semnul Sfintei Cruci, lumânarea este un semn distinct al creștinului, ea sintetizând esența credinței noastre, aceea că nu există altă cale de împlinire, de mântuire, decât cea a jertfei. Jertfa se afla la temelia vieții, nimic nu se poate realiza decât prin jertfa de sine. Ca și lumânarea, omul se poate și el transforma în

lumină, se poate îndumnezeii prin ardere de sine. Apoi, lumânarea este jertfa curată pe care o aducem noi lui Dumnezeu.

De aceea însoțim rugăciunile noastre pentru cei vii ca și pentru cei morți de aprinderea lumânărilor în biserică, la mormintele celor dragi sau în casele noastre.

Lumina este semn al prezenței lui Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu este lumină, mergem la Dumnezeu cu lumină. Lumânarea este, în același timp și o mărturisire a faptului că cel care aprinde lumânarea este iubitor de lumină, a ales calea luminii, nu pe cea a întunericului, a ales și iubește faptele ce se săvârșesc la lumină, nu pe cele care se fac pe ascuns, în întuneric, se închină lui Dumnezeu care este lumină și se leapădă de stăpânitorul întunericului și de lucrurile ce se fac la întuneric. Este foarte important de semnalat că omul aprinde lumânarea când se îndreaptă spre Dumnezeu sau când face lucruri legate de Dumnezeu, lucruri bune. El nu aprinde lumânarea atunci când săvârșește lucruri de care se rușinează, lucruri îndoielnice, lucruri lumești.

MĂRGĂRITARE PENTRU SUFLET... CATRENE

Boboc Ioan

Sus îl am pe Dumnezeu,

Sus îl am pe Dumnezeu,
Care-mi luminează calea
Și-mi nivelează cărarea,
Niciun merit nu-i al meu.

Stăruința în răbdare

Stăruința în răbdare
Face căpătâiul moale
Și așternutul pufos,
Te-apropie de Hristos.

DIN ÎNVĂȚĂTURILE SFINȚILOR PĂRIȚI

CUM SĂ PRĂZNUIM DUHOVNICEȘTE

Dumnezeu ne învață cum se cuvine a petrece sărbătorile Sale, zicând: Nici un lucru trupesc nu vei face într-însele (Deuteronomul 5, 14; Levitic 23, 3).

Voiți să știți și să înțelegeți care sunt lucrurile trupului și faptele lui? Întrebați pe marele Apostol Pavel și el vă va spune, zicând: Iar faptele trupului sunt cunoscute ca unele ce sunt: preacurvie, desfrânare, necurăție, destrăbălare, închinarea la idoli, fermecătorie, vrajbe, certuri, zavistii, mâinii, gâlcevi, dezbinări, eresuri, pizmuiuri, ucideri, beții, chefuri și alte asemenea (Galateni 5, 19-21).

Vrei să știi și care sunt asemenea cu cele de mai sus? Ascultă dar faptele omului fără de Dumnezeu, care le face împotriva legii Atotțiitorului: dănuirile cele nebunești, umblarea pe la ghicitori, plimbările cele nepermise, pierderea vremii în deșert prin cârciumi și restaurante, pe la clăci, pe la nunți, ascultarea și vederea tuturor acelor care vestesc ție cele ce dărâmă morala și sfințenia vieții tale și nu folosul cel duhovnicesc pentru mântuirea sufletului.

Așadar, acestea și cele asemenea sunt răutățile pe care le vestește Dumnezeu și le pedepsește cu muncă veșnică, de le vom lucra în toate zilele vieții noastre. Căci de vom sărbători făcând aceste fărădelegi, Îl vom auzi pe Dumnezeu zicând: Sărbătorile voastre le urăște sufletul Meu. Și în alt loc zice: Urât-am, lepădat-am sărbătorile voastre și nu voi mirosi jertfele voastre (Isaia 1, 14).

Vezi că nu le zice acestora sărbători ale Sale, ci ale voastre? Adică ale voastre sunt, că voi păgânește, nu creștinește, le păziți. Nu sunt sărbătorile Mele, praznicele Mele, ca sărbătorile voastre cele pângărite și ca nelegiuirile voastre.

Sărbătorile Mele sunt sfinte și duhovnicești; deci cu sfințenie și duhovnicește trebuie prăznuite.

Dar vei zice: cum se prăznuiește duhovnicește? De vrei să înțelegi aceste lucruri, ascultă:

- Cel ce în zi de sărbătoare și de praznic mare lasă lucrul din mâinile sale și merge la biserică, se împacă cu toți cei ce au fost supărați din familie sau din vecini și în biserică ascultă dumnezeiasca slujbă cu evlavie și cu frică de Dumnezeu, unul ca acela duhovnicește prăznuiește.

- Cel ce în posturi și în zile de sărbătoare petrece în curăție cu soția sa, duhovnicește prăznuiește.

- Cel ce învață pe altul să nu lucreze cele rele și să ierte pe cel ce a greșit, acela duhovnicește prăznuiește.

- Cel ce citește dumnezeieștile Scripturi și miluiește pe săraci în zi de sărbătoare, acela duhovnicește prăznuiește.

- Cel ce învață pe cel neștiutor calea cea bună a lui Dumnezeu și mângâie pe cei întristați, pe cei ce au căzut în oarecare primejdii și scârbe, și-i ajută cu tot ce se poate, unul ca acela duhovnicește prăznuiește.

- Cel ce în zi de sărbătoare se duce să cerceteze pe cei bolnavi și pe cei bătrâni și neputincioși și le ajută în nevoia lor, acela duhovnicește prăznuiește.

- Cei ce învață în zi de sărbătoare pe copiii lor sau pe alții să fie cuminți, să învețe rugăciuni către Preabunul Dumnezeu, să nu fure și să nu facă altfel de rău, toți aceia duhovnicește prăznuiesc și cu bucurie de Dumnezeu petrec sfintele sărbători ale Lui.

Iată, frații mei, prin aceste puține cuvinte v-am făcut cunoscut de ce trebuie să ne ferim în praznicele și sărbătorile noastre și cum trebuie să prăznuim duhovnicește, ca niște adevărați creștini și fii ai Bisericii lui Hristos.

Iar dacă cineva și după ce a auzit aceste învățături, împotriva va lucra, unul ca acela nu va avea cuvânt de răspuns în ziua morții sale și la înfricoșata judecată a lui Hristos.

EVANGHELIA ZILEI, LUCA 18, 18-27

Și L-a întrebat un dregător, zicând: Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața de veci?...

Astăzi se pare că Evanghelia se referă la o anumită categorie de oameni și anume la tineri. După cum ne spune Sfântul Evanghelist Matei (19, 16), un tânăr, dregător, vine și Îl întreabă pe Mântuitorul ce să facă pentru a moșteni viața de veci (Lc 18, 18). Vedem ca acest tânăr nu era ca orșicare, era bogat și pe deasupra era și înțelept, deoarece urmează zicalei: Cine vrea să se mântuiască, cu întrebarea să călătorească !

Vine la Iisus și I se adresează cu Bunule Învățător, la care Mântuitorul îi răspunde că numai Dumnezeu este bun, voind să arate nu intenția de a nega Iisus dumnezeirea Lui ci faptul că tânărul dregător vine la El ca la un om, și nu ca la un Dumnezeu arătând că lingușeala nu folosește atunci când este vorba de Dumnezeu, care nu este ca oamenii, sensibil la astfel de lucruri, ci este un Dumnezeu care nu caută la fața omului (Deut 10, 17) și care este principiul tuturor lucrurilor. Dar nu se oprește aici și insistă de la început semn că vrea într-adevăr să moștenească viața de veci, venind singur la Hristos. Când i se spune că trebuie să păzească poruncile el întreabă care crezând că sunt și altele pe care el nu le știe, terminând cu dorința de a afla ce îi mai lipsește încă.

Răspunsul ultim al Domnului din acest dialog: Vinde toate câte ai și le împarte săracilor și vei avea comoară în ceruri; și vino de urmează Mie (v 22), îl face pe tânăr să nu mai aibă curajul să continue. Din acest moment el nu mai poate să continue dialogul cu toate că era un practicant al Legii, pentru că împlinește poruncile, iar afirmația lui Hristos, că încă una îți lipsește (v 22), îl îndreptățește pe acesta ca un iudeu credincios. Totuși ceva nu îl lăsa să ispășească ceea ce dorea – viața veșnică, mai mult s-a și întristat, toate acestea din motivul căci era foarte bogat (v 23).

Cu toate că Domnul când dă porunca arată și răsplata de care o să aibă parte cel care o va respecta, căci de vrei să fi desăvârșit vinde-ți averile iar de vrei să ai comoară în cer urmează-I lui Hristos, aceasta nu îl poate face pe tânăr realizat în problema lui.

Aparent ar arăta că în toată discuția aceasta tânărul ar fi vrut să Îl lingusească, sau chiar să Îl ispitească, așa cum au făcut de atâtea ori fariseii și cărturarii, însă comparativ cu aceștia care au plecat de

la El plini de ură, acesta a plecat întristat, cu toate că ar fi voit să facă tot ce l-ar fi spus, mai puțin renunțarea la averi.

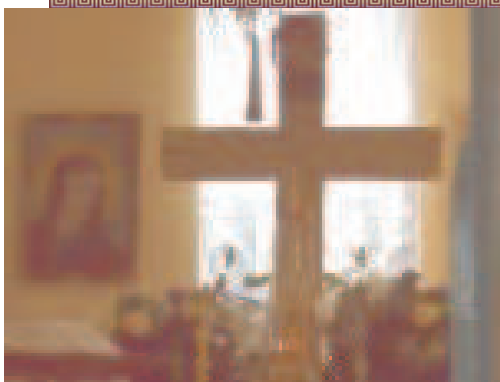
Și văzându-l întristat, Iisus a zis: Cât de greu vor intra cei ce au averi în împărăția lui Dumnezeu! Că mai lesne este a trece cămila prin urechile acului decât să intre bogatul în împărăția lui Dumnezeu. (v 24-25).

Hristos nu defaimă averile ci pe cei stăpâniți de averi. Dacă nu poți intra în împărăția cerurilor atunci când nu dai averile tale, gândește-te ce foc strângi pe capul tău când iei averile altora, pentru ca bogăția unora face pe alții săraci. Pofta de bani și de averi a dărâmat multe case, a dezlănțuit cumplite războaie, a silit pe mulți să-și pună capăt zilelor, îl face pe om laș, lipsit de curaj, obraznic, mincinos, clevețitor, răpitor, lacom și adeseori îl împinge să săvârșească cele mai mari păcate, pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său? (Lc 16, 26).

Să nu se înțeleagă dar, că averile ar fi o piedică în dobândirea mântuirii. Ele devin o piedică doar atunci când sunt întrebuințate greșit, în scopuri ce nu își au finalitatea în Dumnezeu. Adevărat este că mai greu este pentru un bogat a se mântui, deoarece alta este responsabilitatea lui, el trebuind să se gândească la oamenii pe care îi are în subordine, la salariile muncitorilor, la plata serviciilor și la multe altele care îl țin legat de veacul lumii acestea.

Totuși nici cel sărac nu trebuie să se culce pe o ureche și să zică că este salvat, datorită sărăciei care o suportă. Fiecare om, fie bogat, fie sărac va trebui să întoarcă talantul pe care l-a primit de la Dumnezeu și astfel va primi lauda bine, slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost credincioasă, peste multe te voi pune; intră întru bucuria domnului tău (Mt 25,21)

Cu toate acestea fiecăruia om, bogat s-au sărac, să nu deznădăjduiască și să zică, că pentru el nu există mântuire, pentru că cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu putință la Dumnezeu (v 27).

VIAȚA ÎN PAROHIE

Timpul măsurat cu bătăile inimii apreciază doar momentele unice ale vieții de aici. Pe pământ, valoarea trăirilor exprimă totuși hărnicia sufletului de a ordona și comprima cât mai multe lucruri importante, așa încât rugăciunea să prindă aripi și să străpungă cerul. Și totuși, cine să se încumete la validarea trăirilor, comparativ cu ceea ce reprezintă vârful și cununa tuturor valorilor ce au fost și vor fi vreodată: dragostea adevărată ce nu cade niciodată?

Doar Dumnezeu deține această valoare; deci ce binecuvântare din partea Lui că ne dorește parte a dragostei Lui curate, nu doar beneficiari. Cu adevărat e binecuvântare că are răbdare cu fiecare din noi și nu ne lasă să ne limităm la bucuriile trecătoare. Toți suntem păcătoși și greșim, deci toți vătămăm în jurul nostru minunăția creației divine într-un oarecare fel.

Și conștientizarea greșelilor este treptată, așa ca să suportăm durerea provocată de regrete, oglindind în același timp credința omului în dragostea lui Dumnezeu de a ne ierta. Împăcarea noastră cu noi înșine, cu cei cu care am suportat costul vătămării, dar și împăcarea cu Dumnezeu reprezintă chintesența lecțiilor de viață. Parohia este în sine o școală a vieții – totuși, impropriu spus așa, pentru că e în fapt mai mult decât atât; nu doar că ai șansa să evoluezi la nesfârșit, dar ai și posibilitatea aceasta prin Harul lui Dumnezeu.

Iată importanța postului și iată izvorul rugăciunilor, iată valoarea ispitelor pe cărarea mântuirii. Sunt spini pe această cărare, și trebuie să fie, ca să ne dezbrace de încâtușările pe care le mai avem. Dar rezultatul nu ar fi același dacă toate aceste lucruri, de nedorit pentru felul în care suntem tentați să ne conservăm firea pământească, s-ar derula în afara prezenței în cadrul Bisericii mamă. Prezența ca trăire, cu bună seamă. De ce? Pentru că sunt legăminte în care Dumnezeu lucrează prin Sfintele Taine, prin Cuvântul biblic și prin învățăturile preotului.

Ce minunat când Dumnezeu își alege oameni și locuri. Și câtă binecuvântare: un preot cu adevărat

dăruit Domnului, o parohie care mereu sporește, o parohie în care esențele tari ale Duhului Sfânt dezvăluie în parte Împărăția promisă. Desigur calea e îngustă și anevoioasă. Unii sunt mai curajoși, alții mai cad, nu toți sunt pregătiți, însă cei mai mulți doresc să se pregătească...ce bine însă, că toate le face Dumnezeu spre zidire și că ne are în planul Său de mântuire.

E vreme de post, mai e vreme de a cere mila lui Dumnezeu. Mai e puțin și toată natura va fi îmbrăcată în albul zăpezii, dar e și mai puțin până când toată suflarea va fi chemată să îmbrace haina albă a sărbătorii Nașterii Domnului.

Păstorul cel bun

(icoană cusută de sora Geta Petrescu)

PLANTE DIN GRADINA

DOMNULUI

CHIMENUL

Chimenul sau **chimionul** este o plantă ierboasă, numită în popor și secărică, care crește în mod natural prin fânețe din regiunea muntoasă, dar care se și cultivă. Infuzia preparată dintr-o linguriță și jumătate de fructe la o ceașcă cu apă are proprietatea de a elimina gazele din stomac (carminativ) la cei care suferă de balonări, mărește cantitatea de lapte femeilor care alăptează, reglează funcțiile stomacului, combate inflamațiile intestinale, calmează colicile, fluidifică secrețiile bronhice și mărește diureza.

În alimentație, fructele acestei plante se folosesc la prepararea supelor, lichiorurilor, prăjiturilor.

Utilizare: infuzia obținută din 1 linguriță de fructe la o ceașcă de apă, cu indicație în aerogastric, ca stimulent al lactației, în enterocolite, în bronșite cronice, ca antiseptic și diuretic.

Bogat în ulei volatil, ulei gras și proteine, este indicat în fluidizarea secrețiilor bronhice și calmarea colicilor

intestinali. Pulberea de fructe (cca 1 gram) se amestecă cu puțină miere și se consumă de 3 ori pe zi, după masă. De asemenea, infuzia de chimen este un bun stimulent digestiv pentru lipsa de poftă de mâncare sau calmarea colicilor la bebeluși. Se face infuzie din 5 grame de fructe mărunțite la 1/2 L de apă și se consumă câte 1/2 de cană la fiecare masă ca stimulent digestiv. Ceaiul de colici se face din câteva fructe peste care se adaugă apa fiartă - se infuzează 3-5 minute, se strecoară și se dă cu lingurița sau în biberon pentru colicile bebelușilor.

Infuzia de chimen se poate folosi și pentru spălături oculare, iar cataplasme de frunze de chimen se pot folosi pentru umflături ale pielii.

LOCURI BINECUVÂNTATE...

Nr. 3 Mănăstirea **Sfântul Ștefan** este cea mai veche așezare monahală de pe Muntele Meteora, fiind fondată în anul 1192 de către **sihastrul Ieremia**. În anul 1333, Andronic al III-lea Paleologul a renovat-o, luând-o sub protecția sa. Biserica veche cu hramul Sfântul Arhidiacon Ștefan a fost construită în anul 1350, dar ulterior devenind neîncăpătoare, s-a mai construit o biserică mare (1798) cu hramul Sfântul Haralambie. Din anul 1961 mănăstirea a fost transformată în **chinovie de călugărițe**. Muzeul mănăstirii adăpostește numeroase și prețioase obiecte de cult. Aici poate fi văzut un codex bizantin din anul 1404, donat de Filotei și Antonie Cantacuzino.

Pentru informații, anunțuri și sugestii ne puteți contacta pe adresa:

Redacția „Pelerinul”

Sibiu, cod 550200 str. Nicolae Teclu nr. 41, ap. 3

e-mail: revistapelerinul@yahoo.com

Pagina micului creștin

LEGENDE ȘI POVESTIRI DAVID ȘI GOLIAT

Sfânta Scriptură ne povestește despre poporul israeliților, ocrotiți de Dumnezeu, care au fost atacați de către un neam războinic și crud. Cele două armate stăteau față în față așteptând lupta. Dintre filistenii - căci așa se chemau dușmanii israeliților - a ieșit un luptător cum nimeni nu mai văzuse, un adevărat uriaș, cu o sulită imensă în mână, cu platoșă și scut, și cu un coif de aramă. Numele său era Goliat - uriașul neînving. Și Goliat a început să strige la oștenii israeliți, înfricoșați deja de statură lui impunătoare:

- Hei, fricoșilor, alegeți un bărbat adevărat dintre voi și să vină acela să se lupte cu mine! De mă va doborâ, noi toți vom fi învinși și vă vom lăsa în pace. Dar dacă eu îl voi învinge, atunci veți fi robii noștri și ne veți sluji nouă! Haideți, lașilor, nu are nimeni curaj?

Dar nici unul nu cuteza să iasă în față și să se lupte cu monstrul acela.

David vrea să lupte singur

David, un tânăr simplu și credincios, veni chiar atunci în tabara israeliților, la frații săi mai mari. El era păstor și păzea în fiecare zi oile tatălui său, iar atunci când vreun animal sălbatic ataca turma, David nu se pierdea cu firea, ci azvârlea pietre cu praștia sa până ce alunga fiara. Era, însă, prea tânăr pentru luptă și de aceea nu era încă soldat. Dar auzind David batjocurile lui Goliat, a ieșit în fața armatei pentru a se lupta cu el.

Văzându-l atât de tânăr și fără arme Goliat îl privi cu dispreț și îi striga:

- Cum îndrăznești să vii să te lupți cu mine, păstorule? Te văd cu un toiag și cu pietre în desagă, ce crezi că eu sunt câine, să mă alungi astfel?

- Ești mai rău decât un câine, om rău și fără credință, i-a răspuns David. Tu vii împotriva mea și a neamului meu cu război, dar Dumnezeu este de partea mea și eu te voi birui!

Lupta începe!

Amândoi s-au repezit unul spre celălalt, Goliat ridicând amenințător lancea sa, gata să-l sfărâme pe micul David dintr-o lovitură. Dar acesta nu s-a sperit și iute și-a scos din traistă praștia sa ce o purta mereu la câmp, înșfăcă o piatră și învârtind cu putere praștia deasupra capului său, slobozi dintr-o dată piatra, care zburând îl lovi pe Goliat drept în frunte.

David învinge

Uriașul s-a prăbușit dintr-o dată, fără suflare, la picioarele lui David. Uimiți, filistenii au fugit care încotro, temându-se de israeliții care acum strigau de bucurie. David a avut curaj și încredere în ajutorul lui Dumnezeu. Chiar dacă Goliat era un războinic puternic și viteaz, tânărul David l-a biruit, căci dreptatea era de partea sa, fiindcă "Dumnezeu stă împotriva celor mândri, iar celor smeriți le dă har!"

În atenția "celor mici":

În atenția "celor mari":

Concurs!

ESEU sau DESEN
pe tema:
"Despre micul
Ilus"

ESEU
pe tema
„Tradiții la români
în preajma
Sărbătorii Nașterii
Domnului"

Așa cum Domnul a dăruit mulți talanți tuturor, tot așa și noi să îi dăruim Lui înțelepciunea și imaginația noastră.

Trimiteți lucrările dvs. prin poștă sau e-mail la adresa redacției sau la sora Tatiana (de la lumânări), până la data de 21 decembrie 2008.

Cîștigătorii vor fi anunțați în numărul 5 al revistei, din data de 28 decembrie 2008.

Domnul să vă ajute!